

РЕШЕНИЕ

№ 38480

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Ваня Стоянова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8393** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ваня Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на Й. Л. Й., чрез адвокат С. С. от САК срещу Решение № 1722 от 09.05.2025г. по анд № 15949 от 2024г. по описа на Софийски районен съд, НО, 134ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-033992/21.02.2024г. на Началник група при ОПП - СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева и „Лишаване от право” да управлява МПС за срок от 6 месеца. Със съдебното решение е осъден Й. Л. Й. да заплати в полза на ОПП-СДВР сумата от 80,00 лева юрисконсултско възнаграждение.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че касаторът не е знаел, че автомобилът, който е управлявал е бил deregистриран служебно. Излагат се подробни съображения в жалбата, че касаторът не е съзнавал че извършва деянието, за което е санкциониран. Освен това излага съображения и за нарушение на чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН. Искане се отмяна на решението, както и на НП.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът Началник група при ОПП - СДВР не изпраща представител. Депозирано е становище по касационната жалба от гл.юрисконсулт С. М., която моли да бъде отхвърлена касационната жалба като неоснователна и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление № 23-4332-033992/21.02.2024г. на Началник група при ОПП - СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева и „Лишаване от право” да управлява МПС за срок от 6 месеца. Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка: На 31.07.2023г. в ОПП-СДВР постъпило служебно заявление за регистриране на договор за продажба на МПС марка „Форд“, модел „Транзит“ с рег. [рег.номер на МПС] . Тъй като до 31.09.2023г. новият собственик /жалбоподателят Й./ не изпълнил задължението си да регистрира автомобила на свое име на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на 02.10.2023г.,била служебно прекратена неговата регистрация. На 07.10.2023г. около 13:55часа, в [населено място], жалбоподателят Й. управлявал л.а марка „Форд“, модел „Транзит“ с рег. [рег.номер на МПС] по бул. „ [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]и след спиране за проверка от св. Н. К. - полицейски инспектор при 05 РУ- СДВР, се установило, че управляваното от Й. МПС е с прекратена регистрация. За случая бил съставен АУАН №АД № 475582/07.10.2023г., препис от който бил връчен на нарушителя на същата дата и подписан без възражения. В законоустановения срок по чл. 44 от ЗАНН постъпили писмени възражения. Доколкото посоченото нарушение покривало и признаците на състав на престъпление по смисъла на НК материалите били изпратени по компетентност в СРП. С постановление на прокурор при СРП бил постановен отказ от образуване на досъдебно производство на основание чл. 24, ал.1, т. 1 от НК, като материалите по преписката били изпратени в ОПП-СДВР за преценка за ангажиране на административнонаказателната отговорност на Й.. Въз основа на цитираното постановление на 21.02.2024г. в кръга на своите правомощия Началник група при ОПП - СДВР издал атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. -1 от ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева и „Лишаване от право” да управлява МПС за срок от 6 месеца.

При така установеното, СРС е приел, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при съставяне на АУАН и издаване на НП. Отговорността на жалбоподателя е ангажирана за извършено от него нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места“.При проверка на материалната законосъобразност на обжалваното наказателно постановление съдът счита, че жалбоподателят Й. Й. е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Съгласно посочената разпоредба, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установи, че към 07.10.2023г., а именно момента на управление на процесния автомобил марка "Форд" , модел „Транзит“ с рег. [рег.номер на МПС] от страна на жалбоподателя, същият

е бил с прекратена по реда на чл. 143, ал. 15 ЗДвП регистрация. СРС е приел, че административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната норма на чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП- според която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В случая законосъобразно са определени двете административни наказания по вид и размер, а именно минимално предвидения в закона. Извън това обществените отношения свързани със сигурността на движенията по пътищата предполагат по-висока обществена отговорност, тъй като са източник на по-висока обществена опасност. В този смисъл всички възражения за маловажност с оглед конкретните данни по спора приел за неоснователни.

Решението на СРС е правилно.

Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП регламентира две кумулативно изискуеми предпоставки, с които се допускат моторни превозни средства по пътищата, отворени за обществено ползване, а именно да са регистрирани и да са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. С нормата на чл. 145, ал. 2 ЗДвП се установява задължение за приобретателите на регистрирано МПС за пререгистриране на същото в едномесечен срок от придобиването му. Съобразно нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, кореспондира с нормата на чл. 18б, ал. 1, т. 10, вр. чл. 18, т. 2 от Наредба №І-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, предвиждаща служебно прекратяване на регистрацията на автомобил, при неизпълнение на задължението за регистрация, от страна на новия собственик. Анализът на цитираната разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, налага извода, че регистрацията на МПС се прекратява по силата на закона, след изтичане на двумесечния срок за регистрация, от страна на новия собственик на автомобила, като резултат от неизпълнението на законовото му задължение, да регистрира закупения от него автомобил. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП законът приравнява служебното прекратяване на регистрацията на автомобил на липсата на регистрация на същия.

Съгласно санкционната норма на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Обратно на твърдяното в касационната жалба, адресатите на цитираната разпоредба са не собствениците, а водачите на МПС без валидна регистрация, независимо от принадлежността на правото на собственост. Това е така, тъй като законът изхожда от разбирането, че всеки водач, преди да започне да управлява МПС, следва да се увери, че не са налице пречки МПС да бъде приведено в движение.

В случая, неоснователни са твърденията на касатора за несъставомерност на деянието, поради липса на виновно поведение. По силата на чл. 7, ал. 1 ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Алинея 2 на същия член предвижда, че непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. В случая такова изключение не е предвидено в ЗДвП, поради което и при наличието на извършено непредпазливо деяние - нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, водачът

следва да носи административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноси от страна на касатора се явява неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд - София град, XVI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1722 от 09.05.2025г. по анд № 15949 от 2024г. по описа на Софийски районен съд, НО, 134ти състав.

ОСЪЖДА Й. Л. Й. да заплати на СДВР сумата от 130/сто и тридесет/ лв., представляващи разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ